



Arrest

nr. 342 301 van 4 maart 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. KELCHTERMANS
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 9 september 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 oktober 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. FAES, die *loco* advocaat N. KELCHTERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker maakte op 24 juli 2020 het voorwerp uit van een administratief rapport naar aanleiding van illegaal verblijf. Hij verklaarde bij zijn zus op bezoek te zijn. Hij werd op 25 juli 2020, onder een bijlage 13, bevolen om het grondgebied te verlaten.

1.2. Naar aanleiding van politiecontroles op 23 mei 2021 en april 2022 werd het bevel om het grondgebied te verlaten van 25 juli 2020 herbevestigd.

1.3. Op 30 september 2022 werd verzoeker opnieuw gecontroleerd naar aanleiding van illegaal verblijf nadat hij op heterdaad werd betrapt op zwartrijden. Hij werd diezelfde dag, onder een bijlage 13, bevolen om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 28 oktober 2023 maakte verzoeker opnieuw het voorwerp uit van een administratief rapport naar aanleiding van illegaal verblijf nadat hij op heterdaad werd betrapt op zwartrijden. Hij werd diezelfde dag, onder een bijlage 13, bevolen om het grondgebied te verlaten.

1.5. Op 17 februari 2024 maakte verzoeker opnieuw het voorwerp uit van een administratief rapport naar aanleiding van illegaal verblijf. Hij werd op 18 februari 2024, onder een bijlage 13, bevolen om het grondgebied te verlaten.

1.6. Op 27 februari 2024 werd verzoeker gerechtelijk aangehouden inzake verdachte handelingen/vereniging van misdadigers. Er werd een proces-verbaal opgesteld met nummer TU[...]. Hij werd diezelfde dag van zijn vrijheid beroofd in de gevangenis van Turnhout. Bij beschikking van 7 juni 2024 handhaafde de Raadkamer van de Rechtbank van Eerste Aanleg Antwerpen, afdeling Turnhout, het bevel tot aanhouding van 27 februari 2024, met mogelijkheid tot invrijheidstelling onder voorwaarden (borgsom).

Verzoeker werd op 18 juni 2024 vrijgesteld en ter beschikking gesteld van het Bestuur. Hij werd diezelfde dag, onder een bijlage 13septies, bevolen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en er werd hem, onder een bijlage 13sexies, een inreisverbod van drie jaar opgelegd.

1.7. Op 10 juli 2024 maakte verzoeker opnieuw het voorwerp uit van een administratief rapport naar aanleiding van illegaal verblijf nadat hij op heterdaad werd betrapt op inbraak van een woning en vereniging van misdadigers. Hij werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst en van zijn vrijheid beroofd in de gevangenis van Turnhout. Op 3 september 2025 kende de Strafvoueringsrechtbank de voorlopige invrijheidstelling van verzoeker toe met het oog op verwijdering van het grondgebied. Het vonnis trad op 9 september 2025 in kracht van gewijsde.

1.8. Verzoeker werd op 9 september 2025, onder een bijlage 13septies, bevolen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer (1):

Naam: A.

Voornaam: M.

Geboortedatum: [...]02.1996

Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum of van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, aan poging tot wanbedrijf en aan bendevoering-deelname, feiten waarvoor hij op 01.04.2025 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Turnhout tot een definitieve gevangenisstraf van 30 maanden.

Uit het vonnis van de rechtbank blijkt dat betrokkene zich in de periode van 22.02.2024 t.e.m. 24.02.2024 schuldig maakte aan verschillende diefstallen met woninginbraak te Olen en Lille. Zo werden er vooral juwelen, bankkaarten, huissleutels, cash geld en een iphone 8 gestolen. Ook heeft betrokkene in de periode van 23.02.2024 tot 27.02.2024 deel uitgemaakt van een vereniging opgericht om op personen of eigendommen misdaden te plegen.

Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druisen in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële

maar ook morele schade toe. Het binnendringen in de beslotenheid van iemands woning vormt immers automatisch een enorme schending van diens privacy zodat dit een enorme psychische impact heeft op de slachtoffers. Bovendien veroorzaken dergelijke feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om de redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

□ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

De betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod van 3 jaar , hem ter kennis gebracht op 19.06.2024.

Artikel 74/13

De betrokkene werd op 18.04.2025 gesproken door de terugkeerbegeleider en zijn administratieve toestand werd hem toegelicht. Hij verklaarde vervolgens in zijn vragenlijst "hoorplicht" sinds 6 jaar in het Rijk te verblijven en met de boot naar Spanje te zijn gereisd om dan met de wagen tot België te reizen. Verder verklaarde hij niet in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten en niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen. Voorts verklaarde hij geen duurzame relatie en/of minderjarige kinderen in België te hebben . Hij geeft wel aan een zus in België te hebben nl. A. I.. De betrokkene verklaarde zich niet akkoord met een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Eerder werd hij gesproken op 09.04.2024 en wist toen dezelfde verklaringen af te leggen.

In casu is er nog steeds geen sprake van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn zus . Een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn zus wordt dan ook niet aangenomen.

Hij verklaarde toen wel een partner te hebben in België en hij gaf toen aan dat zij samenwonen in Antwerpen en dat hij met haar wil trouwen. Betrokkene woont echter tot op heden niet officieel samen met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Ook vermeldt hij deze relatie in het laatste hoorrecht niet meer. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de aanhoudende illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene.

Bovendien het feit dat de zus en partner van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene wenst niet terug te keren naar Marokko omwille van problemen. Tot op heden heeft betrokkene geen verzoek tot internationale bescherming ingediend in België wat ook blijkt uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechter dd. 03.09.2025. Het administratief dossier bevat geen concrete elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM

Uit het gevangenisdossier van de betrokkene blijkt dat hij bezoek ontvangt van een vriendin S.E. Op basis van de opgegeven identiteit konden verschillende personen teruggevonden worden maar kan er niet met zekerheid gesteld worden over wie het hier gaat.

Het administratief dossier van betrokkene bevat geen elementen die erop wijzen dat de betrokkene in België een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 6 jaar in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Artikel 74/22, §1, lid 2, 2°: Betrokkene heeft niet meegewerkt aan het verkrijgen van de nodige reisdocumenten voor zichzelf en/of zijn vergezellende familieleden.

De betrokkene is niet in het bezit van zijn identiteitsdocumenten.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 25.06.2024 die hem betekend werden tussen 25.07.2020 en 19.06.2024. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Zo verklaart hij zelf reeds 6 jaar in België te verblijven.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 19.06.2024. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, aan poging tot wanbedrijf en aan bendevorming-deelname, feiten waarvoor hij op 01.04.2025 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Turnhout tot een definitieve gevangenisstraf van 30 maanden.

Uit het vonnis van de rechtbank blijkt dat betrokkene zich in de periode van 22.02.2024 t.e.m. 24.02.2024 schuldig maakte aan verschillende diefstallen met woninginbraak te Olen en Lille. Zo werden er vooral juwelen, bankkaarten, huissleutels, cash geld en een iPhone 8 gestolen. Ook heeft betrokkene in de periode van 23.02.2024 tot 27.02.2024 deel uitgemaakt van een vereniging opgericht om op personen of eigendommen misdaden te plegen.

Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druisen in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Het binnendringen in de beslotenheid van iemands woning vormt immers automatisch een enorme schending van diens privacy zodat dit een enorme psychische impact heeft op de slachtoffers. Bovendien veroorzaken dergelijke feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om de redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, zie motivatie artikel 7, alinea 1, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Artikel 3 EVRM

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 6 jaar in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Artikel 74/22, §1, lid 2, 2°: Betrokkene heeft niet meegewerkt aan het verkrijgen van de nodige reisdocumenten voor zichzelf en/of zijn vergezellende familieleden.

De betrokkene is niet in het bezit van zijn identiteitsdocumenten.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 25.06.2024 die hem betekend werden tussen 25.07.2020 en 19.06.2024. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Zo verklaart hij zelf reeds 6 jaar in België te verblijven.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 19.06.2024. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat:

3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, aan poging tot wanbedrijf en aan bendevoering-deelname, feiten waarvoor hij op 01.04.2025 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Turnhout tot een definitieve gevangenisstraf van 30 maanden.

Uit het vonnis van de rechtbank blijkt dat betrokkene zich in de periode van 22.02.2024 t.e.m. 24.02.2024 schuldig maakte aan verschillende diefstallen met woninginbraak te Olen en Lille. Zo werden er vooral juwelen, bankkaarten, huissleutels, cash geld en een iPhone 8 gestolen. Ook heeft betrokkene in de periode van 23.02.2024 tot 27.02.2024 deel uitgemaakt van een vereniging opgericht om op personen of eigendommen misdaden te plegen.

Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druisen in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Het binnendringen in de beslotenheid van iemands woning vormt immers automatisch een enorme schending van diens privacy zodat dit een enorme psychische impact heeft op de slachtoffers. Bovendien veroorzaken dergelijke feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om de redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet hij worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem/haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Casablanca/Marokko.

De administratieve beslissing tot vasthouding in toepassing van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt uitvoerbaar op het ogenblik dat het directoraatgeneraal Penitentiaire inrichtingen betrokkene ter beschikking stelt van de Dienst Vreemdelingenzaken met het oog op de verwijdering of de overbrenging naar een gesloten centrum.”

1.9. Er werd hem diezelfde dag, onder een bijlage 13sexies, een inreisverbod van acht jaar opgelegd. Verzoeker stelde hiertegen afzonderlijk beroep in bij de Raad onder het rolnummer 350 653.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“ENIGE MIDDEL:

- *Schending van artikel 8 EVRM;*
- *Schending van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn);*
- *Schending van artikel 7, lid 1, 1° en 3°, artikel 74/13 en 74/14 Verblijfwet;*
- *Schending motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 52 en 62 van de Verblijfwet en in de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen;*
- *Schending van de materiele en de formele motiveringsplicht;*
- *Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel;*

Eerste onderdeel: schending van artikel 7, alinea 1, 1° Verblijfwet, schending van de motiveringsplicht, schending van de zorgvuldigheidsplicht

De beslissing motiveert met betrekking tot het bevel en artikel 7, alinea 1, 1° dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldige verblijfstitel.

Verzoekende partij betwist niet dat hij in het Rijk zou verblijven zonder de daartoe vereiste documenten.

De verwerende partij verliest echter uit het oog dat artikel 7, eerste lid van de Verblijfwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:”.

Het artikel stelt dat het bevel genomen wordt ‘onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...’.

Verweerder kan dan ook niet voorhouden dat het zou volstaan dat verzoekende partij zich in een van de in het voormelde artikel 7, eerste lid voorziene gevallen zou bevinden en dat abstractie kan worden gemaakt van de zinsnede “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” in deze bepaling.

Het bevel dient bijgevolg minstens te motiveren dat dergelijke meer voordelige bepalingen niet aanwezig zijn.

Deze motivering is niet aanwezig, zodat artikel 7 Verblijfwet en de motiveringsplicht geschonden zijn.

Tweede onderdeel, schending van artikel 7, alinea 1, 3° Verblijfwet, schending van de motiveringsplicht, schending van de zorgvuldigheidsplicht

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Voor de interpretatie van het begrip “bedreiging voor de openbare orde” is het nuttig per analogie te verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Z. Zh. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie

van 11 juni 2015, C 554/13, waarin het Hof het begrip “gevaar voor de openbare orde” in de zin van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn heeft uitgelegd.

Het Hof stelt in §§ 50 en 52 dat per geval het gevaar voor de openbare orde moet worden beoordeeld teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen.

Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel.

Voorts kan reeds de enkele verdenking dat een derdelander een feit heeft gepleegd dat naar nationaal recht als misdrijf is strafbaar gesteld, in combinatie met andere omstandigheden van het concrete geval, voldoende zijn om aan te nemen dat sprake is van een gevaar voor de openbare orde in de zin van artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn.

Uit punt 48 van het arrest blijkt dat de lidstaten in wezen de vrijheid behouden om het begrip “openbare orde” af te stemmen op hun nationale behoeften.

Artikel 7 van de richtlijn, noch enige andere bepaling daarvan, schrijft voor dat een strafrechtelijke veroordeling vereist is om tot de conclusie te komen dat een dergelijk gevaar bestaat.

Volgens paragraaf 60 veronderstelt het begrip “gevaar voor de openbare orde” als bedoeld in artikel 7, lid 4 van die richtlijn, hoe dan ook dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, EU:C:2011:749, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24).

Het is aan de nationale overheden, in casu de gemachtigde, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten.

De gemachtigde moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier (Zie in die zin RV nr. 220 720 van 3 mei 2019).

De beslissing kan dus enkel genomen worden als wordt aangetoond dat verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast en dit gedrag zal voortzetten in de toekomst.

De bewijslast hiertoe ligt bij verwerende partij (zie in die zin RvV 242.985 van 26 oktober 2020).

Uit de bestreden beslissing moet dus blijken waarom de gemachtigde van de staatssecretaris meent dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid (RvV 20 maart 2019, nr. 218 563).

Bij dat onderzoek moeten immers ook het huidige gedrag van verzoeker en het voorzienbare gevaar dat voortvloeit uit dat gedrag in aanmerking worden genomen (zie in die zin RvV 242.985 van 26 oktober 2020).

De bestreden beslissing motiveert niet correct over het werkelijk, actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde. Wat dat betreft bevat de beslissing zelfs geen enkele letterlijke vermelding van dit criterium.

Verzoeker meent dat hij geen werkelijke actuele voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Volgens rechtspraak moet een fundamenteel belang van de samenleving aantast worden door het gedrag van verzoeker en moet hij dit ook voortzetten in de toekomst.

Verwerende partij motiveert hierover volgende:

“De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, aan poging tot wanbedrijf en aan bendevorming-deelname, feiten waarvoor hij op 01.04.2025 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Turnhout tot een definitieve gevangenisstraf van 30 maanden.

Uit het vonnis van de rechtbank blijkt dat betrokkene zich in de periode van 22.02.2024 t.e.m. 24.02.2024 schuldig maakte aan verschillende diefstallen met woninginbraak te Olen en Lille. Zo werden er vooral juwelen, bankkaarten, huissleutels, cash geld en een iPhone 8 gestolen. Ook heeft betrokkene in de periode van 23.02.2024 tot 27.02.2024 deel uitgemaakt van een vereniging opgericht om op personen of eigendommen misdaden te plegen.

Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druisen in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Het binnendringen in de beslotenheid van iemands woning vormt immers automatisch een enorme schending van diens privacy zodoende dit een enorme psychische impact heeft op de slachtoffers. Bovendien veroorzaken dergelijke feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om de redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid.

Gezien ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Verwerende partij kan onmogelijk met afdoende reden te stellen dat verzoeker op het moment van de bestreden beslissing door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er wordt enkel verwezen naar de veroordeling die verzoeker opliep, met andere elementen wordt geen rekening gehouden.

Verzoeker had een blanco strafregister voorafgaand aan deze veroordeling. De feiten dateren van meer dan een jaar geleden.

Verwerende partij diende na te gaan of verzoeker een voldoende ernstige, werkelijke en actuele bedreiging vormt voor de openbare orde, waarbij dit gedrag zich zal voortzetten in de toekomst.

Deze motivatie ontbreekt.

Bovendien volstaat de motivering dat de verzoekende partij geacht wordt door zijn gedrag de openbare orde te ‘kunnen’ schaden, niet in het licht van artikel 74/13 Verblijfswet.

Verwerende partij moet niet aantonen dat de verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. In het licht van artikel 74/13 Verblijfswet moet de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing vaststellen dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De loutere mogelijkheid om een risico te kunnen vormen, is geen afdoende motivering, gelet op de interpretatie van het begrip ‘openbare orde’ door het Hof. Verwerende partij hanteert dus een ander criterium dan het door het Hof van Justitie opgelegde criterium (zie in die zin RvV nr. 191 383 van 4 september 2017, RvV 20 maart 2019, nr. 218 563).

In de bestreden beslissing wordt niet duidelijk gemaakt waarom de veroordeling ervoor zorgt dat de verzoekende partij een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging vormt, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast waardoor het nemen van de bestreden beslissing opportuun was.

De bestreden beslissing is op dit punt niet afdoende gemotiveerd.

Niet alleen is de materiële motiveringsplicht geschonden; verwerende partij schendt op die manier tevens haar zorgvuldigheidsplicht.

Derde onderdeel, schending van artikel 74/14 §3, 1° Verblijfswet, Schending materiële motivering,

De bestreden beslissing stelt dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan omwille van het risico op onderduiken.

Artikel 74/14 §3 Verblijfwet houdt geen enkele verplichting in in hoofde van de verwerende partij, maar een mogelijkheid ('kan' afwijken van de termijn van §1). De afwijking van die termijn vereist dan ook een ernstige motivering die bovendien ook nog proportioneel moet zijn rekening houdend met enerzijds de belangen van de Belgische staat en anderzijds deze van verzoeker.

Dergelijke motivering en/of proportionaliteitstoets is er niet.

Het had volstaan om verzoeker gewoon een bevel te geven, quod non, met een termijn zodat hij zo nodig en zo het bevel geldig is, vrijwillig kon vertrekken.

Vierde onderdeel, Schending van artikel 8 EVRM, artikel 74/13 Verblijfwet, schending van artikel 2 en 3 wet motivering bestuurshandelingen, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, en schending van artikel 5 Terugkeerrichtlijn,

1.

Verzoekende partij beroept zich in casu uitdrukkelijk op artikel 8 EVRM in samenhang met artikel 74/13 en artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

Verzoekende partij meent dat bovenstaand artikels geschonden wordt door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 5 Terugkeerrichtlijn luidt:

"Non-refoulement, belang van het kind, familie- en gezinsleven en gezondheidstoestand Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met: a) het belang van het kind; b) het familie- en gezinsleven; c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement."

Dit artikel is in de Belgische Verblijfwet omgezet in artikel 74/13 Verblijfwet:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Afwijken van het recht op familieleven kan enkel omwille van openbare orde of nationale veiligheid. (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka e Kaniki Mitunga/ België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/ België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali / Verenigd Koninkrijk, § 67).

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 83).

Verzoeker verwijst naar het UDN-arrest RvV n° 188 786 van 23 mei 2016 inzake Caushi t. Belgische Staat, waar het middel als ernstig werd bevonden wegens prima facie schending van artikel 74/13 Verblijfwet.

Verzoeker verwijst naar het UDN-arrest nr. 198 069 van 17 januari 2018.

Verzoeker verwijst voor wat betreft de grond van beoordeling van dit onderdeel van het middel naar wat gesteld is in ondermeer het UDN-arrest van 12 december 2017 (eigen onderlijning):

“Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de Verblijfswet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel in concreto dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de Verblijfswet zelf. Geen enkele bepaling uit de Verblijfswet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel "moet" worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel "kan" worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie in concreto dient te appreciëren, wat een volledig gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de Verblijfswet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld "que la compétence de la partie requérante n'était pas entièrement liée et que l'exception d'irrecevabilité qu'elle avait soulevée, n'était pas fondée." [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de Verblijfswet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een "hogere" norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de Verblijfswet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de Verblijfswet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en ex nunc een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de verwerende partij hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven.

Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan. (RvS 13 september 2010, nr. 207.325) Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde "meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag", zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de Verblijfswet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

[...]

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Verblijfswet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

In deze optiek verwijst de Raad eveneens naar het zorgvuldigheidsbeginsel dat de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is echter niet absoluut.

[...]

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een situatie van eerste toelating, zoals ook in dit geval aan de orde is, oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting die op de Staat rust is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

[...]

De Raad dient daarbij op te merken dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden verwijderingsmaatregel. Hoewel artikel 8 van het EVRM op zich geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt, dient de Raad wel na te gaan of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of het bestuur zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezins- en privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf, in individuele gevallen, de belangenafweging doorvoeren (zie RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en/of privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM definieert niet de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven', die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

[...]

In het kader van de fair balance toets, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38).

[...]

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Verblijfswet, is op het eerste gezicht aangetoond.

De verzoekende partij heeft zodoende een ernstige grief, die onder meer betrekking heeft op artikel 8 van het EVRM, aangevoerd.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.”

Uit vermelde rechtspraak blijkt duidelijk dat artikel 8 EVRM zich niet beperkt tot het familie- en gezinsleven, maar dat ook het respect voor het privéleven een recht is waar eenieder zich op kan beroepen. Verder dienen de hoger onderliggende principes van het arrest te worden gerespecteerd.

Er moet rekening worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezinsleven en het privéleven, en de appreciatie dient in concreto te geschieden, op basis van werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid moeten worden vastgesteld.

De grondvoorwaarden van artikel 7 moeten vervuld zijn en op hun interne wettigheid beoordeeld worden.

Er dient een actuele en ex nunc afweging te worden gemaakt van de belangen van verzoeker op basis van artikel 74/13 Verblijfswet en artikel 5 Terugkeerrichtlijn.

Artikel 8 EVRM is een waarborg en heeft niet te maken met louter goede wil; er moet in dat kader een nauwkeurig onderzoek geschieden; de beslissing moet op zorgvuldige wijze worden voorbereid en steunen op concrete feiten; het moet gaan om een fair balanceafweging; alle feiten moeten hierbij worden afgewogen. Het is een feitenkwestie die de aanwezigheid van effectief beleefde persoonlijke banden toetst.

2.

Ook de zorgvuldigheidsplicht geldt als specifieke voorwaarde bij het nemen van het bevel.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigt dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. In de zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012, heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens deze principes bevestigd:

(a) General principles

193. The Court has previously examined a number of cases raising issues of family or private life in the context of expulsion or exclusion of an alien, for instance following a criminal conviction. Article 8 issues were also raised in some cases in which, like in the present case, the applicants faced extradition from the respondent State to another State, in which they were wanted for an offence (see King v. the United Kingdom (dec.), no. 9742/07, 26 January 2010, and Aronica v. Germany (dec.), no. 72032/01, 18 April 2002; see also Launder v. the United Kingdom, no. 27279/95, Commission decision of 8 December 1997, and Raidl v. Austria, no. 25342/94, Commission decision of 4 September 1995).

194. The Court has held in cases concerning expulsion of settled migrants that as Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity, it must be accepted that the totality of social ties between a settled migrant and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8 (see, as a recent authority, Üner v. the Netherlands [GC], no. 46410/99, § 59, ECHR 2006XII, and Boulif v. Switzerland, no. 54273/00, § 48, ECHR 2001IX). Regardless of the existence or otherwise of a "family life", the expulsion of a settled migrant constitutes interference with his or her right to respect for private life. It will depend on the circumstances of the particular case whether it is appropriate for the Court to focus on the "family life" rather than the "private life" aspect.

195. Concerning justification of an interference with a person's private or family life, it is the Court's established caselaw that such interference will be in breach of Article 8 of the Convention unless it can be justified under paragraph 2 of that Article as being "in accordance with the law", as pursuing one or more of the legitimate aims listed therein, and as being "necessary in a democratic society" in order to achieve the aim or aims concerned (see, in a variety of contexts, Maslov v. Austria [GC], no. 1638/03, § 65, ECHR 2008; Enea v. Italy [GC], no. 74912/01, § 140, ECHR 2009; and S.H. and Others v. Austria [GC], no. 57813/00, § 89, 3 November 2011).

196. As to the context of extradition, in the King case (cited above) the applicant was accused of being a member of an international gang engaged in a conspiracy to import large quantities of ecstasy into Australia. He tried to bar his own extradition from the United Kingdom to Australia, referring to the fact that he had a wife, two young children and a mother in the United Kingdom, whose ill-health would not allow her to travel to Australia. The long distance between the two countries would mean the family would enjoy only limited contact if the applicant were extradited, convicted and sentenced to a term of imprisonment. The Court

dismissed this argument as manifestly ill-founded, noting the very serious charges the applicant faced and the interest the United Kingdom had in honouring its obligations to Australia. Mindful of the importance of extradition arrangements between States in the fight against crime, the Court held, in this case, that it would only be in exceptional circumstances that an applicant's private or family life in a Contracting State would outweigh the legitimate aim pursued by his or her extradition.

3.

Concrete toepassing op het bevel: Schending van artikel 8 EVRM, al of niet in samenlezing met de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Schending van art. 74/13 Verblijfwet.

De beoordeling van het gezins- en familieleven van verzoeker is onjuist, minstens onvolledig.

De motivering van gemachtigde omtrent artikel 8 EVRM steunt niet op alle gegevens die beschikbaar zijn in het administratief dossier van verzoeker.

In de bestreden beslissing wordt niet afdoende rekening gehouden met het feit dat verzoeker alhier familie, alsook zijn partner mevrouw SOMERS heeft.

Er wordt gesteld dat "een vriendin S.E." hem komt bezoeken in de gevangenis maar dat het niet met zekerheid kan gezegd worden wie dit is. Dit is wel degelijk de partner van verzoeker.

Verwerende partij is hierbij onzorgvuldig.

Al bovenstaande elementen wijzen er volgens verzoeker op dat hij het centrum van zijn belangen in België heeft gevestigd, zodat er sprake is van een gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker benadrukt dat artikel 8 EVRM een ruime bescherming biedt, die niet enkel het gezinsleven omvat, maar eveneens het privéleven dat op het Belgisch grondgebied werd opgebouwd.

Verzoeker verblijft reeds zes jaar op het Belgisch grondgebied, doch op geen enkel moment heeft de gemachtigde afdoende rekening gehouden met het door verzoeker opgebouwde privéleven.

Door na te laten hierover te motiveren, heeft verweerder nagelaten een mogelijke schending van artikel 8 EVRM uit te sluiten, wat een schending op zichzelf inhoudt.

Indien hiermee naar behoren rekening was gehouden, had dit in redelijkheid kunnen leiden tot het niet afleveren van het bevel, althans tot het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek.

De beslissing dient te worden vernietigd."

2.1.2. Verzoeker betoogt in een eerste onderdeel dat de bestreden beslissing geen rekening zou houden met artikel 7 van de vreemdelingenwet in zoverre in dat wetsartikel wordt vermeld "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag".

De Raad merkt op dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten gesteund is op artikel 7 eerste lid, 1° en 3°, van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt:

" Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden; (...)"

Verzoeker betwist noch (1) dat hij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum of van een geldige verblijfstitel, noch (2) dat hij geacht wordt door zijn gedrag de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Verzoeker betoogt dat de beslissing nalaat te motiveren omtrent 'meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag'. Hij gaat er echter aan voorbij dat de bestreden beslissing zich niet beperkt tot het motief dat de verzoekende partij zich bevindt in één van de in artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet

voorzien gevallen maar ook een motivering bevat in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat hogere rechtsnormen weerspiegelt, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Er werd in dit opzicht onderzocht of er meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag toepassing vinden, maar dat er geen elementen zijn die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het eerste onderdeel is niet gegrond.

2.1.3. In het tweede onderdeel betoogt verzoeker dat hij geen werkelijke actuele voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt.

De bestreden beslissing motiveert op dit punt:

“De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, aan poging tot wanbedrijf en aan bendevoorming-deelname, feiten waarvoor hij op 01.04.2025 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Turnhout tot een definitieve gevangenisstraf van 30 maanden. Uit het vonnis van de rechtbank blijkt dat betrokkene zich in de periode van 22.02.2024 t.e.m. 24.02.2024 schuldig maakte aan verschillende diefstallen met woninginbraak te Olen en Lille. Zo werden er vooral juwelen, bankkaarten, huissleutels, cash geld en een iPhone 8 gestolen. Ook heeft betrokkene in de periode van 23.02.2024 tot 27.02.2024 deel uitgemaakt van een vereniging opgericht om op personen of eigendommen misdaden te plegen. Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druisen in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Het binnendringen in de beslotenheid van iemands woning vormt immers automatisch een enorme schending van diens privacy zodat dit een enorme psychische impact heeft op de slachtoffers. Bovendien veroorzaken dergelijke feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om de redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Verzoeker brengt in zijn betoog de Europese jurisprudentie met betrekking tot verblijfsmaatregelen op gemotiveerd op grond van openbare orde in herinnering. Verzoeker komt *in concreto* echter niet verder dan zich oneens te verklaren met de bestreden beslissing, zonder evenwel deze beoordeling daadwerkelijk te weerleggen. Hij beperkt zich er concreet toe tot de verklaring dat de feiten reeds dateren van een jaar geleden. Verzoeker weerlegt niet de vaststelling dat het gaat om meerdere diefstallen en inbraken, gepleegd in bendevoorming. De bestreden beslissing wijst op de morele en maatschappelijke impact van dergelijke feiten. Waar verzoeker aanvoert dat de feiten dateren van een jaar voor de beslissing, acht de Raad dit niet zodanig oud dat er geen actueel karakter meer uit kan worden afgeleid. Bovendien blijkt uit niets dat verzoeker tot het inzicht zou zijn gekomen dat deze feiten onaanvaardbaar zijn, en dat er het feit dat er geen recentere feiten werden gepleegd enkel komt door zijn arrestatie. Verder merkt de Raad op dat in het licht van artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet, een gewone dreiging van schade aan de openbare orde volstaat. Hoe dan ook ziet de Raad niet in waarom het feit dat verzoeker schuldig werd bevonden aan verschillende feiten van gekwalificeerde diefstallen met woninginbraak in bende geen actuele en werkelijke bedreiging van een fundamenteel belang van de samenleving zou vormen.

Het tweede onderdeel is niet gegrond.

2.1.4. In een derde middelonderdeel bekritiseert verzoeker dat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan omwille van een risico op onderduiken. Hij stelt dat dit geen wettelijke verplichting is en er van kan worden afgeweken mits een ernstige motivering en/of een proportionaliteitstoets. Hij besluit dat men hem een gewoon bevel had kunnen geven met een termijn zodat hij zo nodig en zo het bevel geldig was, vrijwillig kon vertrekken.

De Raad merkt op dat het motief met betrekking tot het risico op onderduiken steunt op artikel 74/14 § 3, 1° en 3°, van de vreemdelingenwet en als volgt luidt:

“ □ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 6 jaar in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Artikel 74/22, §1, lid 2, 2°: Betrokkene heeft niet meegewerkt aan het verkrijgen van de nodige reisdocumenten voor zichzelf en/of zijn vergezellende familieleden.

De betrokkene is niet in het bezit van zijn identiteitsdocumenten.

4° Betrokkene heeft duidelijk , gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 25.06.2024 die hem betekend werden tussen 25.07.2020 en 19.06.2024. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Zo verklaart hij zelf reeds 6 jaar in België te verblijven.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 19.06.2024. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, aan poging tot wanbedrijf en aan bendevorming-deelname, feiten waarvoor hij op 01.04.2025 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Turnhout tot een definitieve gevangenisstraf van 30 maanden.

Uit het vonnis van de rechtbank blijkt dat betrokkene zich in de periode van 22.02.2024 t.e.m. 24.02.2024 schuldig maakte aan verschillende diefstallen met woninginbraak te Olen en Lille. Zo werden er vooral juwelen, bankkaarten, huissleutels, cash geld en een iphone 8 gestolen. Ook heeft betrokkene in de periode van 23.02.2024 tot 27.02.2024 deel uitgemaakt van een vereniging opgericht om op personen of eigendommen misdaden te plegen.

Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druisen in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Het binnendringen in de beslotenheid van iemands woning vormt immers automatisch een enorme schending van diens privacy zodat dit een enorme psychische impact heeft op de slachtoffers. Bovendien veroorzaken dergelijke feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om de redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, worden de criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken thans geobjectiveerd in artikel 1, § 2, van de vreemdelingenwet, en wordt *in casu*, zoals hierboven weergegeven, het risico op onderduiken vastgesteld aan de hand van de criteria 1°, 3°, 4°, en 5°, van die bepaling. Verzoeker betwist nergens deze concrete motieven. Evenmin betwist verzoeker het motief dat ook geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan om redenen van openbare orde; artikel 74/14, § 3, 3°, van de vreemdelingenwet). De Raad stelt dan ook vast de bestreden op afdoende wijze motiveert waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, dit zowel om het -eveneens afdoende gemotiveerde- risico op onderduiken als omwille van het gevaar voor de openbare orde. Het derde onderdeel is niet gegrond.

2.1.4. In het vierde middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM en citeert daarbij extensief uit rechtspraak. *In concreto* voert hij uiteindelijk aan dat hij familie en een partner in België heeft.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet als volgt motiveert:

“ *Artikel 74/13*

De betrokkene werd op 18.04.2025 gesproken door de terugkeerbegeleider en zijn administratieve toestand werd hem toegelicht. Hij verklaarde vervolgens in zijn vragenlijst “hoorplicht” sinds 6 jaar in het Rijk te verblijven en met de boot naar Spanje te zijn gereisd om dan met de wagen tot België te reizen. Verder verklaarde hij niet in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten en niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen. Voorts verklaarde hij geen duurzame relatie en/of minderjarige kinderen in België te hebben . Hij geeft wel aan een zus in België te hebben nl. A. I.. De betrokkene verklaarde zich niet akkoord met een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Eerder werd hij gesproken op 09.04.2024 en wist toen dezelfde verklaringen af te leggen.

In casu is er nog steeds geen sprake van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn zus. Een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn zus wordt dan ook niet aangenomen.

Hij verklaarde toen wel een partner te hebben in België en hij gaf toen aan dat zij samenwonen in Antwerpen en dat hij met haar wil trouwen. Betrokkene woont echter tot op heden niet officieel samen met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Ook vermeldt hij deze relatie in het laatste hoorrecht niet meer. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de aanhoudende illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Vooral het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene.

Bovendien het feit dat de zus en partner van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene wenst niet terug te keren naar Marokko omwille van problemen. Tot op heden heeft betrokkene geen verzoek tot internationale bescherming ingediend in België wat ook blijkt uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechter dd. 03.09.2025. Het administratief dossier bevat geen concrete elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM

Uit het gevangenisdossier van de betrokkene blijkt dat hij bezoek ontvangt van een vriendin S.E. Op basis van de opgegeven identiteit konden verschillende personen teruggevonden worden maar kan er niet met zekerheid gesteld worden over wie het hier gaat.

Het administratief dossier van betrokkene bevat geen elementen die erop wijzen dat de betrokkene in België een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

De Raad merkt op dat uit de gegevens van de zaak blijkt dat verzoeker niet eerder tot een verblijf van lange duur in België werd gemachtigd of toegelaten, zodat zijn situatie in wezen een situatie van eerste toelating betreft. In een dergelijk geval oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde is en dat eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om verzoeker op zijn grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105).

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Verzoeker verwijst op zeer algemene wijze naar de aanwezigheid van familie in België. Daarmee toont hij niet aan dat het motief in de beslissing, met betrekking tot een in België verblijvende volwassen zus, die geen deel uitmaakt van zijn gezin, kennelijk onredelijk zou zijn. Wat betreft zijn verklaarde partner, merkt de Raad op dat niet blijkt of er sprake van samenwoning, dat verzoeker er van op die hoogte diende te zijn dat het verblijf in België een precair karakter had en verzoeker niet aanvoert dat er sprake zou zijn van onoverkomelijke hinderpalen om het gezinsleven elders verder te zetten.

Volgens vaste rechtspraak EHRM, kan een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geven tot een positieve verplichting onder artikel 8

van het EVRM. Verzoeker heeft nooit een verblijfsvergunning gehad en kon geen legitieme verwachting koesteren dat het algemeen belang zou moeten wijken voor zijn privébelang (EHRM 8 april 2008, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*). Met de enkele verwijzing naar een volgehouden verblijf van zes jaar op het Belgisch grondgebied, maakt verzoeker niet aannemelijk dat er sprake was van dergelijke elementen. Het vierde onderdeel is niet gegrond.

Het middel is in geen van zijn onderdelen gegrond.

2.2. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“TWEEDE MIDDEL:

Schending van art. 3 en 8 EVRM;

Schending van artikel 7, tweede lid, 74/13, artikel 74/14, artikel 62 van de Verblijfswet.

Schending van art. 41 van Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. S

chending van het hoorrecht;

Schending van de materiële motiveringsplicht;

Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De beslissing hanteert wat dit onderdeel betreft grotendeels dezelfde motieven als voor het onderdeel bevel.

Eerste onderdeel,

De beslissing hanteert voor de terugleiding als wettelijke grondslag artikel 7, tweede lid verblijfswet, maar ontwikkelt in dat kader de facto dezelfde juridische en feitelijke motieven als voor het niet verlenen van een termijn voor vrijwillig vertrek.

Nochtans bepaalt artikel 7, tweede lid verblijfswet eigen criteria om tot de terugleiding te kunnen besluiten, die wezenlijk verschillend zijn van de motieven voor het bevel op zich.

Zo bepaalt artikel 7, tweede lid, dat enkel kan teruggedleid worden onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater (artikel 74/10 tot artikel 74/19), en enkel in de in artikel 74/14 §3 bedoelde gevallen.

Er is in dit onderdeel van de beslissing geen enkele toepassing gemaakt van of overweging gemaakt met betrekking tot artikel 74/13 dat onder vermelde Titel III quater valt. Artikel 74/13 is niet opgenomen in dit onderdeel van de beslissing.

Er is geen enkele overweging met betrekking tot deze artikels; het voorbehoud is niet onderzocht. Deze artikels impliceren dat ondermeer de toepassing van artikel 74/13 (en artikel 8 EVRM) dient onderzocht te worden vooraleer tot een beslissing wordt overgegaan.

Op dit punt faalt de beslissing; verzoeker verwijst naar en herhaalt hij wat met betrekking tot artikel 74/13 verblijfswet en artikel 8 EVRM gesteld is in het eerste middel.

Artikel 7, tweede lid verblijfswet is niet gerespecteerd daar het daarin geformuleerde voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater, niet onderzocht is.

Tweede onderdeel,

Verwerende partij stelt dat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde bestaat ten aanzien van verzoeker.

Dit gelet op zijn veroordeling in 2024. Deze motivering is absoluut onvoldoende.

Dergelijke stelling poneren zonder deze inhoudelijk te onderbouwen, maakt een schending van de motiveringsplicht uit.

Deze enkele zin laat verzoeker niet toe inhoudelijk te begrijpen waarom hij nog steeds een schending voor de openbare orde zou uitmaken.

De reeds aangehaalde rechtspraak is op dit vlak zeer duidelijk, er moet individueel en persoonlijk nagegaan worden of verzoeker nog een actuele dreiging uitmaakt van de openbare orde.

Deze motivering ontbreekt. De motiveringsplicht werd geschonden.

Derde onderdeel,

Opvallend is dat in de motivering niets gezegd wordt met betrekking tot artikel 8 EVRM, maar enkel met betrekking tot artikel 3 EVRM, hoewel artikel 74/13 ook het aspect 8 EVRM omvat.

Vierde onderdeel,

Verder herhaalt verzoeker de ontwikkelde argumenten in het eerste middel met betrekking tot de inhoudelijke motivering van de terugleidingsbeslissing, in bijzonder hetgeen gesteld is met betrekking tot het beweerde risico op onderduiken.

Verzoeker woonde lange tijd samen zijn partner, zij vormen een hecht gezin. Verwerende partij laat na hierover correct te motiveren.”

2.2.3. Verzoeker voert in het eerste onderdeel aan dat, wat betreft de beslissing tot terugleiding, de gemachtigde wel verwijst naar artikel 7, tweede lid, van de vreemdelingenwet, maar in dat kader *de facto* dezelfde juridische en feitelijke motieven ontwikkelt als voor het niet verlenen van een termijn voor vrijwillig vertrek. Dit terwijl artikel 7, tweede lid, van de vreemdelingenwet eigen criteria bepaalt om tot de terugleiding te kunnen besluiten, die wezenlijk verschillend zijn van de motieven van het bevel op zich. Er kan enkel teruggeleid worden onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder titel III *quater* en enkel in de in artikel 74/14, § 3 bedoelde gevallen. Concreet wijst verzoeker op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat valt onder Titel III *quater*, dat dient onderzocht te worden vooraleer tot een beslissing wordt overgegaan. Verzoeker verwijst naar wat hij eerder rond artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in het eerste middel heeft aangevoerd. Nu het voorbehoud van de bepalingen onder Titel III *quater* niet onderzocht is, acht verzoeker artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet niet gerespecteerd.

Artikel 7, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt: *“Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.”*

Hieruit blijkt aldus dat enkel een beslissing tot terugleiding kan worden opgelegd als er conform artikel 74/14, § 3, van de vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Bijgevolg is het geheel logisch dat de gemachtigde aangaande de terugleiding naar de grens verwijst naar de motieven voor het niet verlenen van een termijn voor vrijwillig vertrek.

Zoals hoger toegelicht, heeft de Raad de wettigheid van het motief aanvaard op grond van artikel 74/14, § 3, 1° en 3°, van de vreemdelingenwet, zodat de gemachtigde in principe kan overgaan tot de terugleiding, onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III *quater*. Verzoeker verwijst naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en voert aan dat er geen motieven zijn opgenomen dienaangaande in dat onderdeel van de bestreden beslissing. De Raad merkt evenwel op dat op de vorige pagina van de bestreden beslissing uitdrukkelijk is gemotiveerd dat met betrekking tot verzoekers gezinsleven, privéleven en gezondheidstoestand, en dat bijgevolg een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet wordt aannemelijk gemaakt en dat hij met de bepalingen van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet heeft rekening gehouden. Ook al wordt dit niet uitdrukkelijk herhaald in de beslissing tot terugleiding, had verzoeker kennis van die motieven voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker licht ook niet toe waarom die motieven anders zouden moeten zijn in het licht van het bevel dan in het licht van de terugleiding. Waar verzoeker verder verwijst naar zijn betoog aangaande artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in het eerste middel, kan de Raad ermee volstaan te verwijzen naar de bespreking van dat middel.

Met betrekking tot het tweede, derde en vierde onderdeel, steunt verzoeker zich eveneens op de argumentatie aangevoerd in het eerste middel, zodat naar de bespreking aldaar kan worden verwezen. Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT